

עיר וקדיש מן שמיא נחית

זיג תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר התיקונים
חלק ג'

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

חוברת מספר 106

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

בס"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

ספר זוהר התיקונים תיקון מ"ג

מהתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע
ובז:

ספר ג': "זוהר התיקונים" עם מפרשיו מלאכת הסולם,
ומתוק מדבש, "שתי ידות - משלבת אחת אל אחת".

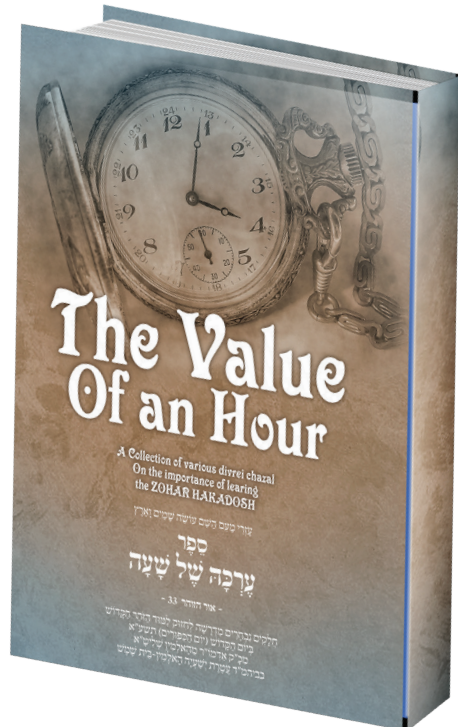
בו יבואו חידושי המפרשים: מלאכת הסולם, מתוק
מדבש, ועליהם חונים "פניני התיקונים" הוספות
וביאורים, כדי להבין את כוונותיהם העמוקים, המבארים
ומפרשים דברי התיקוני זוהר במלואם, החל מעניינים הפשוטים
עד המקומות הסתומים ביותר, "חף יטעם לאכל", כדי להבין את
כוונותיהם העמוקים, מעט מזער לעת עתה, בחמלת ה' עלינו,
כן יאיר עינינו, ויחינו ויזכנו, למען שמו באהבה.

ועל ידו יוכל כל בן ישיבה ויודע ספר לידע את דברי הרשב"י
על בוריים, ובפרט על תיקון מ"ג, אשר כבר צווחו קמאי
שמצווה לידע ולהודיע ולפרסם ברבים, כי בו ורק על ידו תלוי
כל גאולתינו, וכדברי המקובל האלוקי השד"ה זי"ע שאמר אילו
ידעו ראשי הישיבות מדברי המהרח"ו על תיקון מ"ג ועוד,
בוודאי כולם היו עוסקים בלימוד ספר הזוהר והקבלה, להחיש
הגאולה למען פדות השכינה הקדושה.

פתחנו הראשי תיבות ועוד הרבה תיקונים, כדי שכל בן אדם
פשוט יוכל ללמוד ולהבין את הזוהר הקדוש - חלקנו אותם לימי
החודש, כדי שיוכל כל אחד לגמרם בכל חודש.

יצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי סניף בת ים, 052-7651911
בנשיאות כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א

לכבוד יומא דהילולא של המקביל האלוקי צדיק יסוד עולם מלאך ה'
צבקות הרי"ח הטוב מרן רבי יוסף חיים מבגדאד זיע"א, י"ג אלול תשע"ב
(ק"ג שנה [103] לפטירתו, תרס"ט-תשע"ב)

פירוש הסולם

(א) בראשית נוטריקון שם אתר יבש, דהיינו מקום יבש, וזהו, ונהר יחרב ויבש, היינו שאין השפעה מבינה לזעיר אנפין ונוקביה בזמן ההוא, שהוא - זעיר אנפין, יבש מלכת שפע למלכות, והיא מלכות יבשה מלקבל שפע, ואז צועקים חבנים, היינו ישראל למטה, ביחוד, ואומרים שמע ישראל, ואין קול, היינו זעיר אנפין, ואין עונה, מלכות, זהו שאמר הכתוב אז יקראוני ולא אענה, כלומר שהקדוש ברוך הוא לא יקבל התפלות והייחודים של עם ישראל חס וחלילה.

ספר זוהר התקונים

תקונא ארבעין ותלת

(א) בְּרֵאשִׁית תִּמְן אֶת־ר יב"ש, וְדָא אִיהוּ "וְנָהָר יַחֲרַב וַיִּבֶשׁ" (ישעיהו יב, ה), בְּהַחֲוָא וּמָנָא דְאִיהוּ יבֶשׁ וְאִיהִי יִפְשָׁה, צְוּחִין בְּנִין לְתַתָּא בִּיחּוּדָא וְאַמְרִין "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל", וְאִין קוּל

וְאִין עוֹנָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (משלי א כח) "אִזּוּ יִקְרָא וְיִגְנִי וְלֹא אֶעֱנֶה".

פירוש מרתוק מדרבש

הנה תיקון זה הוא סיום תקון הקודם, שמובא שם, כל מאן דפגים אות ברית וכו' גרים לה למהוי יבשה וכו'.¹ אמר רבי שמעון, בראשית, תמן את"ר יב"ש, במלת בראשית יש אותיות את"ר יב"ש, פירוש, היסוד הנקרא מקום², הוא יבש, ומפרש דבריו ודא איהו ונהר יחרב ויבש היסוד הנקרא נהר³, יחרב ויבש בלי מימי השפע, ואין לו מה להשפיע למלכות, בהחזא זמנא דאיהו יבש, באותו הזמן שהיסוד הוא יבש ואיהי יבשה והמלכות היא יבשה, כי לא קבלה שפע מהיסוד, אז צווחין בנין לתתא ביחודא ואמרין שמע ישראל צועקים בני ישראל למטה באמירת

הייחוד שמע ישראל [ראה השמטה א], שיבא זעיר אנפין הנקרא ישראל להתייחד עם נוקבא בשעת תפלת העמידה, אבל ואין קול של קריאת שמע נשמע שיתייחדו זעיר אנפין ונוקבא, ולכן ואין עונה ואין מי שיענה וימלא את בקשתם בתפלתם⁴, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב אז יקראוני כשישראל הם בצרה וצועקים וקוראים להקדוש ברוך הוא בקריאת שמע, אבל וְלֹא אֶעֱנֶה אני לא אענה אותם בתפלתם (הגרא וכסא מלך)⁵.

פניי התקונים

1. ובזה מכון דכמו הפוגם בברית ומחסיר השפע מן היסוד כמו כן מי שאינו לומד בתורת הסוד מחסר השפע מן היסוד, וכן מונע את היחוד - קוב"ה ושכינתיה. והגאון המקובל רבי אליהו מני זי"ע, בספרו "קרנות צדיק", כתב דמאן דפגם ביסוד אינו רוצה ללמוד תורת הסוד, ורואים מכאן שיש קשר הדוק ביניהם. ועוד כתב

שם, שהרוצה לתקן היסוד ילמד זוהר וקבלה, ובוודאי זאת נלמד מכאן דעל ידי לימוד רזי אוריינתא, מחזיר השפע ליסוד הרוחני ומתקנו. 2. ויש לפרש: ד"מקום" גימטריה 186 ו"יוסף" גימטריה 156 עם ל' אורות (כדפירש החמדת צבי כאן) של ל' צדיקים דלא פחת עלמא, וכידוע דצדיק הוא יסוד, 156 + 30 = 186 גימטריה מקום, הרומו ליסוד.

פירוש מרגוק מדבש

פירוש הסולם

והכי מאן דגרים דאסתלק קבלה (ב) והכי זכר, וכך מי שהסתלק קבלה וחכמתא מאורייתא דבעל פה וחכמה הפנימית, מתורה שבעל פה ומאורייתא דבכתב וכמו כן מי שגורם שתסתלק הקבלה והחכמה הפנימית מן התורה שבעל פה ומן התורה שבכתב, באמרו אין צריך ללמוד אלא פשט, וגרים דלא ישתדלון בהון והוא גורם גם לאחרים שלא יתעסקו בחכמת הקבלה, ואמרינ דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא ואומרים שאין בתורה ובתלמוד אלא פשט התורה, ורוצה לומר שמכחישים שיש פנימיות וסתרי תורה, בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גז ומן המלכות הנקראת גז, כמו שכתוב "אור זרוע לצדיק" פי' אור מספרו ר"ז, ועל ידי רזי התורה, היסוד הנקרא צדיק מתמלא אור מן המוחין שהם זרע קודש, ונותנם למלכות בסוד זריעת

(ב) וְהָכִי מָאן דְּגָרִים
דְּאִסְתַּלַּק קַבְלָה וְחֻכְמָתָא
מְאֻרִייתָא דְּבַעַל פֶּה
וּמְאֻרִייתָא דְּבִכְתָּב, וְגָרִים
דְּלֹא יִשְׁתַּדְּלוּן בְּהוֹן, וְאִמְרִין
דְּלֹא אֵית אֵלָּא פֶּשֶׁט
בְּאוּרִייתָא וּבְתַלְמוּדָא,
בּוּדָאִי כְּאֵלּוּ הוּא יִסְלַק
נְבִיעֻו מִהֶהוּא נְהָר וּמִהֶהוּא

פנימיות וסתרי תורה, בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גז ומן המלכות הנקראת גז, כמו שכתוב "אור זרוע לצדיק" פי' אור מספרו ר"ז, ועל ידי רזי התורה, היסוד הנקרא צדיק מתמלא אור מן המוחין שהם זרע קודש, ונותנם למלכות בסוד זריעת

פניני התיקונים

עמוד ב' - נח עמוד א'), אשר הדפסנו בזוהר תורה סדר בראשת (להמקובל האלקי רבי ידיל רוננבערג זי"ע) - עם הערות "זיו הזוהר" המופיעות למטה:

למה אנשים אינם מתעוררים משנתם לחשוב שיגיע יום הדין?

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן אֶחֱיָךְ וְאֶל יָבָא בְּכָל יְצֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו'". רבי שמעון פתח ואמר: "כָּל הַנְּחָלִים הַלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינָנו מְלֵא וְגו'" (קהלת א, ז), אמר רבי שמעון, מתפלא אני על בני העולם, שהרי אין להם עינים לראות, ולב להבין, ואין יודעים, ואין נותנים לבם להסתכל ברצון רבונם, איך הם ישנים ואין

3. כן כתב הכסא מלך בתיקון הקודם (תיקון מ"ב), דיסוד זעיר אנפין נקרא נהר.

4. כאן הגר"א מציין את הפסוק "אז תקרא וה' יענה", כלומר דווקא ב"אז" (הרומז ליחוד כדלעיל - ח' אותיות, הו"ה ואדנות), אם "תקרא" כאשר יש יחוד תזכה ל-"וה' יענה", אך כאשר אין יחוד כי נהר השפע הוא על ידי לימוד הקבלה כמו שכתב כאן הגר"א שקבלה הוא מציין יו"ד שממנו יוצר הנהר והגן ואם אין השפעת השפע אין יחוד ו-"ה", וכל עבודותינו בעולם הזה הוא ליחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה.

5. ועיין בזוהר חלק ג' פרשת אחרי מות (דף נ"ז

פירוש מרנוק מדבש

היחוד, ואם גורמים לסלק מן היסוד את טיפת היחוד, אי אפשר להיות יחוד זעיר אנפין, לכן ווי ליה אוי לאדם זה, מב ליה דלא אתברי בעלמא ולא יולף הדיא אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה טוב היה לו שלא היה נברא בעולם, ולא היה לומד תורה שבכתב ותורה שבעל

פה, כי אם היה עם הארץ שאין ראוי ללמוד קבלה לא היה פוגם כל כך, אבל מי שלמד נגלות התורה, ומכחיש שיש פנימיות ונסתרות, הוא מסלק

גן, ווי ליה מב ליה דלא אתברי בעלמא ולא יולף הדיא אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, דאתחשב ליה כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו, וגרים עניותא בעלמא ואורך גלותא.

את השפע של היסוד, ועוד דאתחשב ליה כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו שנחשב לו כאילו החזיר את העולם לתהו ובהו, דהיינו לסוד שבירת הכלים, לפי שמגביר הקליפות בעת שהנהר והגן הם יבשים בעונותיו, וגרים עניותא בעלמא ואורך גלותא וגם גורם עניות בעולם ואורך הגלות, כי אם אין שפע ביסוד ומלכות מאין יהיה שפע למטה, ולעומת זה מי שלומד סתרי תורה מקיים את העולם. (כ"מ והגר"א)⁶.

פניני התיקונים

כדורו של רבי שמעון לא יהיה עד שמישיח יבוא
ומכאן ולהלאה לא יהיה דור כדור הזה, עד הדור שיבא מלך המשיח, והדעת יתעורר בעולם, שכתוב: "כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם" (ירמיהו לא, לג).

הנהר נקרא יובל וכן חיים שמו
בוא וראה, כתיב: "וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הָעֵדֶן" (בראשית ב, י), ולמדנו מה שמו של הנהר ההוא, ביארנו כי יובל שמו, שכתוב: "וְעַל יוֹבֵל יֵשְׁלַח שְׂרָשָׁיו" (ירמיהו יז, ח). ובספרו של רב המנונא סבא, חיים שמו, שממש יוצא חיים לעולם, והם נקראים חיי המלך^[א], והרי נתבאר, שאותו העץ הגדול והתקיף, אשר מזון לכל בו, נקרא עץ חיים, עץ שנטע שרשיו באותן החיים, והכל עולה יפה.

מתעוררים משנתם, טרם שיבוא יום ההוא שיכסה עליהם חשך וערפל, ויתבע רבון הפקדון ההוא דין וחשבון מהם.

אין מטה אזנו לשמוע הכרוז

והכרוז בכל יום קורא להם, ונשמתם מעידה בהם בכל יום ולילה, התורה מרימה קולה לכל צד, מכרזת ואומרת: "עַד מָתִי פָתִים תֵּאָהָבוּ פָתִי" (משלי א, כב), "מִי פָתִי יִסֹר הִנֵּה חֹסֶר לֵב אִמְרָה לוֹ" (שם ט, ד), "לָכוּ לִחְמוּ בְּלִחְמִי וּשְׁתוּ בִיין מִסְכְּתִי" (שם פסוק ה), ואין מי שיטה אזנו, ואין מי שיתעורר לבו.

עתידה תורה להשתכח מדורות אחרונים

בוא וראה, שעתידיים דורות האחרונים, שתשתכח התורה מהם, וחכמי לב יאספו למקומם, ולא יהיה נמצא מי שיסגר ויפתח, ווי לדור ההוא.

זיו רזוהר

אבא להנהר שהוא עולם הבינה הנקרא אמא ונקרא יובל, להשקות את הגן, היינו התפארת הנקרא עץ חיים, ולכך נקראת שפע זו חיי המלך.

[א] היינו מלכא עלאה ששרשו היא ספירת התפארת, וכך ענין הכתוב ונהר יוצא מעדן, פירוש שהשפע נמשכת מעדן שהוא עולם החכמה הנקרא

פירוש מרנוק מדבש

ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא וגומר, אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אביו, אבא, והא קרא ליה יבשה והרי הכתוב קורא את המלכות יבשה, כי למעלה כתוב ויקרא אלהים ליבשה ארץ, ורוצה לומר שהמלכות נקראת ארץ בזמן שהיא יבשה, אם כן מאן מאיפה תדשא הארץ כי בלי מימי השפע לא תצמיח הארץ, אמר ליה רבי שמעון ברי בני חביבי, הכא אולף תיובתא לכך בני עלמא כאן

פירוש הסולם

(ג) ויאמר אלפים תדשא הארץ דשא. אמר ר' אליעזר לר' שמעון אביו, אבא, והרי הוא קורא לה יבשה, ואם כן מה משמעות תדשא הארץ, כלומר לפי הנכתב לעיל שהארץ יבשה ואינה נותנת פירות אם כן מה הפירוש תדשא הארץ שמשמע שהיא נותנת פירות, אמר ליה בני, כאן הכתוב מלמד תשובה לכל בני העולם, שאם בן אדם יחזור בתשובה יורד לה למלכות השפע שנסתלק, ומה שהייתה

(א) "ויאמר" אלהים
תדשא הארץ דשא וכו'
(בראשית א יא), אמר רבי
אלעזר, אבא, והא קרא
ליה "יבשה", מאן תדשא
הארץ. אמר ליה, ברי,
הכי אולף תיובתא לכל

פניני התיקונים

הנהר משקה את הנטיעות והעצים

ולמדנו, שהנהר הוא הוציא נחלים עמוקים, בשמן המשחה^[1], להשקות הגן, ולהרוות עצים ונטיעות, שכתוב: "ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע" (תהלים קד, טז).

השפע יורד לנצח והוד ומשם ליסוד הנקרא צדיק

ואותן הנחלים מתפשטים ונמשכים ונאספים בשני עמודים, הנקראים יכין ובוועז^[2], ומשם יוצאים כל אותן הנחלים, ונובעים במדרגה אחת הנקראת צדיק^[3], שכתוב: "וצדיק יסוד עולם" (משלי י, כה).

השפע יורד למלכות הנקראת חכמה תתאה

וכולם הולכים ונאספים למקום שהוא שנקרא ים, והוא ים החכמה, זהו שכתוב: "כל הנחלים

הלכים אל הים וגו'" (קהלת א, ז)^[4].

השפע זורם תדיר לנצח והוד ושם מתעכב עד שנכנס ליסוד

ואפשר תאמר, שהנחלים מגיעים למקום זה ונפסקים ואין חוזרים אחר כך^[5], כתוב: "אל מקום שהנחלים הלכים שם הם שבים ללכת" (שם), לפי שהנהר הוא אינו פוסק לעולם, שם הם שבים, לאיזה מקום שבים, לאותן שני העמודים נצח והוד, ללכת בהמדרגה צדיק, להמציא ברכה ושמחה. וזהו הסוד שלמדנו: "לוי'תן זה יצרת לשחק בו" (תהלים קד, כו), זה צדיק.

עיני כולם נשואות אל היסוד שישפיע שפע למלכות ומשם להם

"כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו" (שם קד, כז), איזו עתו, זו מלכות שנקראת עתו של

זוהר הוזהר

[1] פירוש, שאין לחשוב שאותן הנחלים הנמשכים מעולם הבינה הנובעים מן העדן אין חוזרים להשפיע אחר כך עוד ועוד שפע למדת המלכות, זה אי אפשר. וכוונתו על השפע

[ב] כך נקראת שפע הקדושה.

[ג] אלו הספירות נצח והוד תרין סמכי קשוט.

[ד] היינו ספירת היסוד.

[ה] ים נקראת ספירת המלכות.

פירוש הסולם

יבשה, קורא לה ארץ שנותנת פירות, ונהר שהיה חרב ויבש, קורא לו מקוה המים וימים, זה שאמר הכתוב, ארץ ולמקוה המים קרא ימים, בההוא זמנא בזמן ההוא שנקראת ארץ, מה כתוב בו ויאמר אלקים תדשא הארץ היינו להוציא זרע ופירות, כלומר שהם נשמות כל אחד למינו, כלומר שהמלכות דאצילות

משפיעה נשמות לבריאה, יצירה ועשייה, אלו נשמות שנגזרו מכסא הכבוד דהיינו בריאה, ואלו רוחות שנגזרו ממלאכים דהיינו עולם היצירה ואלו נפשות שנגזרו מאופנים דהיינו עולם העשייה, כל אחד

מוציא למינו, ולכל אחד כראוי, פרי זה תלמיד חכם שהוא כנגד תפארת עושה פרי זה בת זוגו, שהיא כנגד מלכות.

פירוש מרתוק מדבש

מורה התורה כח התשובה לכל בני העולם שבתשובה אפשר לתקן הכל, דאם בר נש יחזור בתשובתא שאם האדם יחזור בתשובה, נחית לה נביעו דאסתלק יוריד וימשיך אל השכינה את נביעת השפע שנסתלק ממנה, ורצה לומר שתחזור השכינה לקבל שפע מן היסוד על ידי שעשה תשובה, ועל ידי שעוסק בלימוד סתרי

התורה, ומה דהוה יבשה ומה שהשכינה היתה יבשה בלי מימי השפע, קרא לה ארץ עתה על ידי התשובה קורא לה ארץ שהוא לשון רצון, כי היא מרוצה להריץ

התורה, ומה דהוה יבשה ומה שהשכינה היתה יבשה בלי מימי השפע, קרא לה ארץ עתה על ידי התשובה קורא לה ארץ שהוא לשון רצון, כי היא מרוצה להריץ

פניני התיקונים

ברכות מאותן הנחלים, ויונקת עת זו מצד הדין הקשה, אז דינים נתעוררים בעולם, ושלוש לא נמצא, וכאשר מבקשים בני העולם להתברך, אין יכולים אלא על ידי הכהן, לבעבור שיתעורר כתר שלו, ותתברך מדת המלכות^[ז], וברכות תהיינה נמצאות בכל העולמות.

כשחוזרים בתשובה יכולים לעורר על ידי מידת החסד את השפע כמקודם

למדנו, שאז שאל משה מלפני הקדוש ברוך הוא דבר זה, ואמר לו, אם בני העולם ישובו לפניך, על ידי מי מתברכים, אמר לו הקדוש ברוך הוא,

צדיק^[ז], ולפיכך כולם מחכים לעתו הזאת, כולם שנונים למטה, ממקום זה נזונים, וזה הסוד שכתוב: "עֲיִנִּי כָל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ" (שם פסוק טו), כמו שביארנו.

בעת הייחוד כל העולמות שרויים בשמחה

ובוא וראה, בשעה שזה הכל ממתיק לעתו, ומתחבר עמה, אז כל העולמות בשמחה, כל העולמות בברכות, אז שלום נמצא בעליונים ותחתונים.

על ידי מידת הכהנים שהוא חסד יורד למלכות שפע

וכאשר גורמים רשעי עולם, שלא יהיה נמצא שם

זיו רזוהר

העולם. שהשפעה זו אינה תלויה בעבודת התחתונים.

הנמשכת מן זיוג התמידי של חכמה ובינה הנקראים תרין ריעין דלא מתפרשין לקיום

פניני התיקונים ב'

[ז] פירוש, עתו של מדת היסוד שנקרא צדיק. [ח] בתרא דיליה היינו ספירת החכמה.

פירוש מרנוק מדבש

פירותיה, שהם הנשמות הקדושות שקבלה מהיסוד, ולא כסברתך שכשהיא יבשה נקראת ארץ, אלא קודם התשובה היתה יבשה ואחר כך נעשית ארץ, ונהר דהוה חרב ויבש והנהר שהוא היסוד שהיה חרב ויבש מהטפות הקדושות, עלה על ידי התשובה, קרא ליה את היסוד מקוה המים וימים שנעשה מלא משפע מימי

החסד, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב ויקרא אלהים ליבשה ארץ פירוש המלכות שהיתה נקראת יבשה בלי שפע, נקראת עכשיו ארץ, שהיא ארץ חפץ להוציא פירותיה, ולמקוה המים שהוא היסוד ששם מקום אסיפת מימי השפע, קרא ימים שנתמלא

וְנָהַר דְּהוּה חָרַב וַיִּבֶשׁ קָרָא לִיה מְקוֹה הַמַּיִם וַיָּמִים, הָדָא הוּא דְכָתִיב (שם י) "וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִבֶּשֶׁת אֶרֶץ וּלְמְקוֹה הַמַּיִם קָרָא יָמִים", בְּהִתְחַוָּא זְמַנָּא דְאַתְקָרִי אֶרֶץ מַה כְּתִיב בִּיה (שם יא) "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה אֲנִי תֹדֵשׂ אֶת־הָאָרֶץ", לְאַפְקָא זְרַעִין וְאִיבִין דְּאִינוּן נִשְׁמָתִין (דף פב ע"ב) כֹּל חַד לְזִנְיָהּ, אֱלִין נִשְׁמָתִין דְּאַתְגְּזִרוּ מִכּוּרְסֵי יְקָרִיָּה, וְאֱלִין רוּחִין

משפע זרע קודש להשפיעו למלכות בעת היחוד לצורך הולדת הנשמות (הגרא וכ"ח).

בהוא זמנא דאתקרי ארץ באותו הזמן שהמלכות נקראת ארץ, מה כתיב ביה מה כתוב בארץ שהיא המלכות, ויאמר אלהים תדשא הארץ פירושו לאפקא זרעין להוציא זרעים שהם נשמות הישנות המתחדשות במלכות ונולדות ממנה, ואיבין ופירות שהם נשמות חדשות הנולדות מן המלכות, ומפרש דאינון נשמתין כל חד לזניהו שהם כמה מיני נשמות כל אחת למינה, ומן המלכות דאצילות מתפשטות הנפש רוח נשמה לעולמות בריאה יצירה ועשייה.

וזה שאמר אֱלִין נשמתין דאתגזרו מכורסי יקריה אלו הנשמות של תלמידי חכמים שנחצבו מכסא כבודו, שהוא עולם הבריאה ששם אור התורה, ואֱלִין רוחין דאתגזרו ממלאכים ואלו הרוחות שנחצבו מעולם המלאכים שהוא עולם היצירה, והם בעלי

פניני התיקונים

ולי אתה אומר, "דְּבַר אֵל אֶהְיֶה אִתְּךָ", שהרי בידו נמסרות הברכות למעלה ולמטה[ט].

פניני התיקונים ב'

להתגבר עליהם), וְזָל"ק: וְכַנְגֵּד גְּאוּלָּה חב' בְּעֶזֶר הַשֵּׁם שְׁתַּהֲיָה בְּיָמֵינוּ אָמֵר: וְלִשְׁוֹרָקָה, פִּירוּשׁ בְּעֵת אֲשֶׁר יִשְׁרָק ח' דְּכָתִיב (זְכָרִיָּה י' ח') אֲשַׁרְקָה לָהֶם וְאֶקְבָּצֵם, ... אָבֵל לְעֵתִיד לָבֵא בְּעֶזֶר הַשֵּׁם לֹא יָנִיחַ מִהֶאֱמוּנֹת אִמָּה גְּדוּלָּה אוֹ קִטְנָה שְׁלֹא תִנָּתֵן לָהֶם [וַיִּכְנִיעַם וַיִּנְעָרֵם כְּמוֹ שְׁנָעַר אֶת מִצְרַיִם], וְהוּא אוֹמְרוּ בְּנֵי אֲתוֹנוּ, פִּירוּשׁ מְלָבֵד

[ט] כְּתִב בְּאוֹר הַחַיִּים הַקְדוּשׁ: (בְּפָרֶשֶׁת וַיְחִי פֶקֶד מִט פָּסוּק יא) עַל הַפָּסוּק: "אֲסָרִי לִגְפֶן עִירָה וְלִשְׁרָקָה בְּנֵי אֲתָנוּ כְּבֵס בִּינִי לְבָשׁוּ וּבָדָם עֲנָבִים סוּתָה", (ובוהר הקדוש (ויחי רל"ח ע"א), רבי יוסי אמר "אֲסָרִי לִגְפֶן עִירָה" זה מלך המשיח שעתיד למשול על חילות העמים, ועל שרי מעלה הממונים על העמים, עובדי כוכבים ומזלות, שהם הכוח של האומות להתחזק, ועתיד מלך המשיח

פירוש מרנוק מודבש

המצות כי ביצירה הוא ענין קיום המצות, ואלין נפשינ דאתגזרו מאופנים ואלו הנפשות שנחצבו מעולם האופנים שהוא עולם העשיה, והם עמי הארץ העוסקים בישובו של עולם, כל חד אפיק לזנייהו לכל חד כדקא יאות כל זעיר אנפין ונוקבא שבכל עולם ועולם הוציאו תולדות

למיניהם לכל עולם
כראוי לו, ורוצה לומר
על ידי יחוד זעיר אנפין
ונוקבא של אותו העולם
יוצאות נשמות

למיניהם, דהיינו מעולם
הבריאה נשמות, מעולם
היצירה רוחות, מעולם

דאתגזרו ממלאכים, ואלין נפשינ דאתגזרו
מאופנים, כל חד אפיק לזנייהו לכל חד כדקא
יאות, "עין פרי" דא תלמיד חכם, "עושה פרי"
דא בת זוגיה, לכל חד כדקא יאות (כל חד אפיק לזניו).

העשיה נפשות, אבל נשמות בעלי קבלה יוצאות מיחוד ז"ן דאצילות עצמם.

וממשיך ואמר מה שכתוב עין פרי עושה פרי, פירושו עין פרי, דא תלמיד חכם זהו תלמיד חכם שעוסק בתורה שהיא עין החיים. עושה פרי, דא בת זוגיה זו בת זוגו, שעל ידי הוא עושה פירות שהם הבנים, לכל חד כדקא יאות כל אחד מוליד בנים כראוי לו, כפי מדרגת נשמתו, יש שממשיך נשמה מיחוד זעיר אנפין ונוקביה דאצילות ויש שממשיך נפש, רוח נשמה מעולמות בריאה יצירה ועשייה, (הגר"א ושער"ר וכ"מ).

פניי התיקונים ב'

עסק התורה שיתעסקו ישראל ביניה של תורה
כבס ביין וגו' - ויתבאר על דרך אומרים ז"ל (בזוהר
חדש פרשת בראשית) כי גלות רביעית שבו יגלה
הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות
עסק התורה, וזולת זה יתעכב מבוא, ולזה רמז
באומרו כבס וגו', פירוש כי כוחו של המלך
המצפה, שילה שמו, הוא בחינת עסק התורה
שיתעסקו ישראל ביניה של תורה, ועין מה
שפרשו (שהש"ר ב') בפסוק הביאני אל בית היין,
ואמר כי באמצעותה יהיה לבושו שהוא כנוי
למלכות, נכון אליו ללבושו... ואומרו ובדם
ענבים וגו' - נתכוון לומר כי אם יגיע זמן
הגאולה ולא ימצא יין, פירוש שאין בנו תורה,
תהיה הגאולה באמצעות על ותוקף הגלות אשר
יצירון האמות לששראל, כאומרים ז"ל (סנהדרין צו):
כי כשיגיע קץ הנחתם ולא יהיה בישראל זכות
לגאולם יעמיד להם מלך קשה כהמן וכי, והוא
אומרו ובדם ענבים, כי באמצעות היסורין
ידככו הנפשות ויתבשרו ניצוצי הקדושה כדרך
שיתבשרו באמצעות בחינת התורה, אלא שזו

עירה, אלא גם בני אתונו. - ובהמשך כתב ...
כי הלא ידעת דברי זוהר הקדוש (שמות קכ) כי
משה הוא הגואל אשר גאל את אבותינו הוא
יגאל אותנו וישיב בנים לגבולם דכתיב (קהלת
א ט) מ'ה ש'היה הוא ש'היה, ר"ת "משה",
ולא יקשה בעיניך דבר זה באומרו הלא מלך
המשכן משבט יהודה מזרעו של דוד המלך
ע"ה, ויש אומרים דוד עצמו מלך המשכן
דכתיב (יחזקאל לו כד) ועבדי דוד מלך עליהם,
כמשמעו, ואם כן היאך אנו אומרים שהוא
משה, הבא משבט לוי... יש לך לדעת כי
בחינת נשמת משה ע"ה היא כלולה מ"ב
שבטי ישראל, כי כל הס' רבוא היו ענפים
ע"ה, וענף שבטו של דוד במשה הוא, ולזה
תמצאנו בארץ מדבר שהיה מלך וכהן ולוי
ונביא וחכם וגבור, שהיה כולל כל הענפים
שבקדושה, ולעתיד לבא תתגלה בעולם שרש
המלכות שבמשה, שהוא עצמו מלך המשיח,
והוא דוד, והוא ינון ושלילה.

כוחו של המלך המצפה, שילה שמו, הוא בחינת

פירוש מרנוק מדבש

פירוש הסולם

ועוד יש לדרוש מה שכתוב עץ פרי, דא (ד) ועוד יש לפרש עץ פרי, זה עמוד עמודא דאמצעיתא זהו התפארת האמצעי, דהיינו תפארת, עושה פרי, זה שבעמוד האמצעי הנקרא עץ חיים. עושה פרי, דא צדיק זהו היסוד שמקבל את זרע הקודש מהתפארת. אשר זרעו בו על הארץ ומפרש דא שכינתא, דכל זרעין אתכלילין בה היא השכינה שכל הזרעים נכללים בה, כי היא מתעברת בזרע קודש להוליד נשמות דאצילות ונשמות דבריאה יצירה ועשייה כנ"ל.

ואמר והכא וכאן שכתוב עץ פרי עושה פרי, פקודא דפריה ורביה נרמזת מצות פריה ורביה, למעבד אבין וזרעין לעשות ולהוליד פירות וזרעים שהם נשמות חדשות וישנות כנ"ל, כי העוסק בפריה ורביה להכין גוף לנשמה, אז גם היסוד העליון מכין נשמה לאותו הגוף ומוסרה למלכות, כדי שהיא תשלח אותה למטה לגוף שיוולד, ואם לא עוסק בפריה ורביה ואינו מכין גוף, אז היכן תכנס הנשמה, לכן היסוד אינו מתעורר ליחוד, ואז נהר שהוא היסוד יחרב ויבש, והשכינה נשארת יבשה, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב

(ד) **וְעוֹד, "עֵץ פְּרִי" דָּא עֲמוּדָא**
"עוֹשֶׂה פְּרִי" דָּא צַדִּיק,
"אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ עַל הָאָרֶץ"
דָּא שְׁכִינְתָּא, דְּכָל זֶרְעִין
אֲתַכְלִילִין בָּהּ, (ה) וְהֵכָא
פְּקוּדָא דְּפְרִיָּה וְרִבְיָה
לְמַעַבַּד אַבִּין וְזֶרְעִין, הָדָא
הוּא דְּכֶתִיב (ישעיה מה יח)

(ה) והכא פקודא, וכאן מרומז המצוה של פריה ורביה, לעשות פירות וזרעים שנאמר בה לא תהו בראה לשבת יצרה, (וכמו שכתב לעיל שתוהו היינו מניעת הפירות) ומי שמתבטל מפריה ורביה כאילו החזיר להחזיר ארץ,

(דהיינו מלכות בשעה שהיא בזווג עם זעיר אנפין) יבשה, ומונע ברכות ממנה כלומר, שהוא מונע החיבור שלה עם זעיר אנפין שאז נקראת יבשה כמו שכתב לעיל כל אחד לפי מדרגתו ומי שפוגם למטה פוגם למעלה לאותו מקום שנגזרה נשמתו, כי כפי אתערותא דלתתא כך אתערותא דלעילא.

היכן תכנס הנשמה, לכן היסוד אינו מתעורר ליחוד, ואז נהר שהוא היסוד יחרב ויבש, והשכינה נשארת יבשה, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב

פניני התיקונים ב'

ומפרש בזהר הקדוש שכל הגאולה תלויה אף ורק בלמוד תורת הסוד, וכתב האור החיים הקדוש זי"ע דאין משה רבנו רוצה לגאול עם של בטלנים - ואלו שלא לומדים זהר הקדוש קראם הרעיא מהימנא שהם עמי ארצות. וכתב המקביל האלקי רבי יצחק אלפיה זיע"א (בספרו "שיח יצחק"

מלאכתו נאָה וזו מלאכתו בלתי נאָה ... ואמר סותה... והכוננה בזה כי הפרש גדול יהיה בין אם תהיה הגאולה באמצעות התורה והמצוה, או יגלה בגלוי מלכות עליון, לאם תהיה באמצעות הנקמה אשר תהיה בישראל יהיה בבחינת עני ורוכב וגו' (וכרזה ט' ט').

פירוש הסולם

פירוש מרתוק מודבש

פירוש, כי נתבאר בהקדמת זוהר אות רי"ט לאתעסקא בפריה ורביה וכו', ועיין שם בסלם וז"ל כי מי שעוסק בפריה ורביה, גורם לאותו הנהר, יסוד דזעיר אנפין שיהיה נובע תדיר, ומימיו לא יחדלו, והים שהוא המלכות מתמלא מכל הצדדים, ונשמות חדשות מתחדשות ויוצאות מאותו האילן, וצבאות רבים מתרבים למעלה עם אותן הנשמות כדי לשומרן, וכו', פירוש כי באתערותא דלתתא אתער לעילא, וגורם זווג קודשא בריך הוא ושכינתיה, ואז הנהר, שהיא יסוד דזעיר אנפין, נביע תדיר במיין דוכרין, ולא יפסקון מימיו מלהשפיע בנוקבא, וימא שהיא הנוקבא דזעיר אנפין אתמליא בכל סטריין, מתמלא מכל הצדדים, דהיינו הן מסטרא של הזווג להחיות העולמות, והן מסטרא דהולדת נשמות, ונשמות חדשות מתחדשות ויוצאות מעין ההוא, כלומר לא נשמות חדשות ממש, אלא נשמות ישנות שכבר היו באדם הראשון ונשרו ממנו מחמת חטא דעין הדעת הן חוזרות ומתחדשות על ידי האי אילנא, שהוא זעיר אנפין ולפי זה יבואר היטב כי על ידי התשובה נחית לה נביעו דאסתלק וכו', כי בדומה למה שכתב בסלם הנ"ל כי על ידי אתערותא דלתתא אתער לעילא וגורם זווג קודשא בריך הוא ושכינתיה וכו', כך על ידי תשובה מתמלאת המלכות משני מיני הזווגים הנ"ל ומה שהיתה יבשה בזמן החטא, או בזמן ההמנעות מפנימיות התורה, נעשית ארץ המוציאה פירות לאחר התשובה, ומה שנאמר כאן ומאן דאתבטל מפריה ורביה כאילו אחזר לה היא ארץ יבשה וכו', נתבאר שם וז"ל ומאן דאתמנע וכו'. ביאור הדברים המלכות נקראת דיוקנא דכליל כל דיוקנין כי כל הצורות של הנפש רוח נשמה דצדיקים ומלאכים דג' העולמות בריאה יצירה

"לא תהו בראה לשבת יצרה", ומאן דאתבטל מפריה ורביה, כאילו אחזר לה היא ארץ יבשה, ומנע ברכאן מינה, כל חד לפום

לא תהו בראה לשבת יצרה לא תהו ושממון ברא הקדוש ברוך הוא את העולם, כי אם שתהיה מיושבת בבני אדם, על ידי תולדות שיעמיד האדם תחתיו, ומאן דאתבטל מפריה ורביה שאינו רוצה להעמיד תולדות, כאילו אחזר לה היא ארץ יבשה כאילו החזיר את השכינה הנקראת ארץ יבשה ומנע ברכאן מינה ומנע את הברכות מן המלכות, דהיינו שגרם שלא תקבל שפע הנשמות מהיסוד.

ועתה משמיענו רבי שמעון סוד גדול כי כל חד לפום דרגיה כל אדם ואדם מתקן

בנוקבא, וימא שהיא הנוקבא דזעיר אנפין אתמליא בכל סטריין, מתמלא מכל הצדדים, דהיינו הן מסטרא של הזווג להחיות העולמות, והן מסטרא דהולדת נשמות, ונשמות חדשות מתחדשות ויוצאות מעין ההוא, כלומר לא נשמות חדשות ממש, אלא נשמות ישנות שכבר היו באדם הראשון ונשרו ממנו מחמת חטא דעין הדעת הן חוזרות ומתחדשות על ידי האי אילנא, שהוא זעיר אנפין ולפי זה יבואר היטב כי על ידי התשובה נחית לה נביעו דאסתלק וכו', כי בדומה למה שכתב בסלם הנ"ל כי על ידי אתערותא דלתתא אתער לעילא וגורם זווג קודשא בריך הוא ושכינתיה וכו', כך על ידי תשובה מתמלאת המלכות משני מיני הזווגים הנ"ל ומה שהיתה יבשה בזמן החטא, או בזמן ההמנעות מפנימיות התורה, נעשית ארץ המוציאה פירות לאחר התשובה, ומה שנאמר כאן ומאן דאתבטל מפריה ורביה כאילו אחזר לה היא ארץ יבשה וכו', נתבאר שם וז"ל ומאן דאתמנע וכו'. ביאור הדברים המלכות נקראת דיוקנא דכליל כל דיוקנין כי כל הצורות של הנפש רוח נשמה דצדיקים ומלאכים דג' העולמות בריאה יצירה

פניני התיקונים ב'

ובאתחדות, וגילתה שרק למוד זה מציל מן הפקענות, ובו ועל ידו נגאל ברחמים. וכבר יצאו כל גדולי ישראל הן בדור שעבר (משנת תרפ"א) וכן בדורנו אנו (שנת תשע"א) להתעורר ולהתחזק בלמוד הזהר הקדוש בחבונה, שרק על ידי למוד זה נצל.

על מנת שכ"ד) **כי עקר נתינת התורה לסודותיה.** ובתיקוני זהר (תקון ל) **כתוב דאלו שלא רוצים ללמוד סודות התורה הם אלו שגורמים את כל הצרות רחמנא ליצלו.** - וזכינו מן שמא על ידי הרמח"ל הקדוש שתקן לנו ללמוד זהר הקדוש בחבונה

פירוש מרנוק מדבש

פירוש הסולם

במצותיו ופוגם בעונותיו כפי שורשו ומדרגתו, כי מאן דפגים לתתא מי שפוגם את נשמתו למטה, פגים לעילא הוא פוגם למעלה בשורשו, כי פגמו מגיע לאתר דאתגור נשמתיה למקום שנחצבה נשמתו משם שהוא שורשו. (הגר"א וכ"ח).

ועוד, "עין פרי" דא עמודא דאמצעיתא, "עושה פרי" דא צדיק, "אשר ורעו בו על הארץ" דא שכינתא, דכל ורעין אתכלילן בה.

דרגיה, מאן דפגים לתתא פגים לעילא, לאתר דאתגור נשמתיה.

אנפין שלא ישפיע מיין דוכרין לשכינה הקדושה ופוגם בברית הקודש בכל הבחינות שלו, כי הוא מעבב ב' בחינות הזווגים הן מסמרא דו' קצוות והן מסמרא דג' ראשים והנה בזהר מופיע על הפסוק של תדשא הארץ דשא, ששייך ליום ג' ואולי משום שהכתוב מדבר על שני מצבים כשהיא יבשה, דהיינו בזמן שאין זווג בזעיר אנפין ונוקבא, ובזמן שהיא נותנת פירות דהיינו בזמן שיש זווג בזעיר אנפין ונוקבא, בדרך שנתבאר לעיל, שזה גם תלוי בתשובה ומכיוון שהעלה את הענין של תשובה וקשר אותו עם הכתוב תדשא הארץ וגו', הביא גם כן ענין של תשובה גם לגבי ענין פריה ורביה שהוא ממש קשור לענין יחוד של זעיר אנפין ונוקבא, אבל מקור המצוה בפקודין של ימי בראשית הוא וודאי שייך ליום ה' והוא מרמוז בפסוק ישרצו המים שרץ נפש חיה, והנה בתיקון הזה פירש את בראשית לפי מה שנבאר ביום השלישי, ובתקון הבא מפרש לפי מה שנבאר ביום הרביעי, ואחר כך ביום החמישי, ובתקון מ"ז לפי יום השישי, ובתקון מ"ח יום שבת.

פניני התיקונים ב'

- (א) אין האדם נקרא שלם עד שיעסק בחכמת האמת ואין האדם נקרא שלם עד שיעסק בחכמת האמת כמו שכתוב בסבא דמשפטים (דף צ"ט סוף עמוד א') דין איהו בר נש שלם בעל תורה ודאי מארי דביתא וכו'.
- (ב) מי שאינו לומד קבלה אינו בעל תורה שלם וכתב במקדש מלך שם: נכתב בצדו, הא למדת שכל מי שאינו לומד קבלה אינו בעל תורה שלם.
- עד כאן לשונו.
- ועל ידי שיקבעו ישראל הטהורים את למודם בו ולאחזו ויתאחדו בלמוד הקדוש הזה בכל עיר ועיר ובכל בית מדרש ובית מדרש נזכה שיתקנים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ט' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף". וכלנו נזכה לגאלה ברחמים בקרוב כמאמר הרמב"ם מהימנא "בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי". אמן כן יהי רצון.

השמטה למתוק מדבש עמוד א' אחרי המילים היחוד שמע ישראל:

וזה הרמז שמ"ע ראשי תיבות ש'חרית מ'נחה ע'רבית, שכדי שיתקבלו התפילות שחרית מנחה ערבית, על ידי אמירת שמ"ע, צריכים ישראל לעסוק בתורת הסוד, ישראל ראשי תיבות י"ש ש'ישים ר'יבוא א'ותיות ל'תורה, ובתיקוני זוהר חדש (דף קכ"ד), קרא שם הרשב"י לכל שישים ריבוא ישראל.

וכלל את כולם בזוהר הקדוש, כדביאר הרמח"ל הקדוש באגרותיו, ואם ישראל לומדים זוהר הקדוש, ומוציאים את תורתם הטמונה בזוהר הקדוש לאור עולם, בזה גואלים את נפש רוח נשמה שלהם ונשמע כל השמע ישראל, ונענים התפילות ומתקבלים לרצון.

וזה לשון הזוהר הקדוש: זוהר חדש-תקונא קדמאה (דף קכ"ד ע"ב):

ז

כלם יוהירו בחבור הנה. בו יוהירו בדבורו. כלם יוהירו בכתיבתו בספר הנה בזהר הרקיע. ועל שמו נקרא ספר הוהר בדיוקן של העמוד האמצעי, שהוא ספר הוהר שלו מהאם העליונה שהיא זוהר

ועוד והמשכילים יוהרו, אליו ס' רבוא מארי מתניתין דלעלא. ואליו ס' רבוא מארי מתניתין דלתתא. ואליו ס' רבוא דמלאכין. ואליו ס' רבוא דבוכביא. כלם יוהרו הוהר האתמר פני מ'שה בפני חמה. כלם יוהרו בחבורא דא. בה יוהרו במלולה. כלם יוהרו בכתיבתה. בהאי ספרא בזהר הרקיע. ועל שמה אתקרי ספר הוהר בדיוקנא דעמודא דאמצעיתא, דאיהו ספר הוהר דילה מאמא עלאה דאיהו זוהר. ובה אוקמוה רבנן איחור

חכם המבין דבר מתוך דבר. ואיהו זוהר דנהרא בלב דרעיא מהימנא, וזרא בל"ב אלהים דעובדא דבראשית. ועמודא דאמצעיתא אתקרי עלאה על שית רקיעין, תלת מבאן ותלת מבאן, ואיהו באמצעיתא, רביעאה לכל תלת ושביעאה לכל שית. ועלה אתמר (בראשית א) ויקרא אלהים לרקיע שמים, כליל אש ומים, מה דלא קרא חכי לשאר רקיעים אלא לה ממש ורעיא מהימנא בדיוקנה.

ב

רבון העולמים, יהי רצונך להכליל עליונים ותחתונים בספר הזה ולהמציא כל אחד ואחד בו, בין בכתיבה, בין בדבור, בכח של שמך יהו"ה ובכל ההנחות שמאירות ממנו, ובכל השמות והכנויים שלו, שכלם יזהירו ממנו. יהיו כל העליונים והתחתונים שנוכרו בחבור הזה זוהרים משמך ומההנחות שלו כזהר שמאיר ברקיע

פתח ואמר רבון עלמין יהא רענא דילך לאכללא עלאין ותתאין בספרא דא. ולא שתבחא כל חד וחד בה בין בכתיבה בין בדבורא, בחילא דשמך יהו"ה ובכל תוין דנהרין מנה, ובכל שמך ובנוין דילה דכלהו יוהרו מנה. חכי יחון פלהון עלאין ותתאין דאדברון בהאי חבורא, וזירין משמך ומחון דילה בזהר דנהר ברקיעא. ובה רשו לכל מאן דאדביר בספרא דא בחילא דשמך, לאודמנא מיד בה פתרה עין לגלאה בה כל חד וחד מלון יקירין ורזין גניזין, קמי שכינתא דאיהו יחידה בגלותא, לאנהרא משמך בהאי חבורא ולא תחברא עמך בהאי חבורא, לאתקשרא בה לגבך בפמה קשוישין, לקים בה (בראשית ט) וראיתיה לזכר ברית עולם.

סבלין כְּמָה דְּחִקִּין בְּגִינְהוּ בְּאַרְחַ נִסְתָּר.
וּבְחִילָא דְשֵׁם יְהוָה וּבְכָל הוּנָן דִּילָהּ, וּבְכָל
בְּנוּיִין קְדִישִׁין וּדְבָיו דִּילָהּ, וְתַעֲרוֹן עֲמֻכּוֹן ס'
רְבּוּא מ"מ ס' רְבּוּא דְמִלְאכִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין.
וְס' רְבּוּא נְבִיאִים. לְמַהּוּ בְּלַחוֹן אוֹלְפִין זְכוּ עַל
יִשְׂרָאֵל, לְשִׁיזְבָא לֹון מֵאֲלִין חִיּוֹן בִּישׁוּן, לְמַהּוּ
מְחִיל לַחוֹן כָּל חוֹבֵיהוֹן, וְלִמְפָּרֵק לֹון וְלִקְנִים
בְּחוֹן מְדַלֵּג עַל הַתְּרִים דְּאֵנוֹן קְצִים. אַל תַּתְּנוּ
דוּמִי לֹו עַד יַעֲרָה לְגַבִּיהוּ קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
בְּרַחֲמֵי. קוּם אֲלִיהוּ דְּאֵנָתְ דְּלִיג עֲלֵמָא בְּאַרְבַּע
מִסִּין לְאַשְׁתַּבַּחָא בְּכָל חַד וְחַד מִיִּשְׂרָאֵל
דְּמִקְיָמִין אוֹת בְּרִית מִילָהּ. בְּחִילָא דְשֵׁמָא
דִּיהוָה וְכָל הוּנָן וּבְנוּיִין דִּילָהּ, לֹא תִתְעַכֵּב
לְנִמְלָא רִשׁוּ מִקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא לְנַחְתָּא
לְנִמְרָא מֵאֲנָא. וְתַתְּעַמֵּר בְּכָל שְׂמֵהּ דְּקוּדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא לְאַנָּא בְּחוֹן עֲלֵהּ, וְלְנַחְתָּא בְּהֵאִי
חַבּוּרָא לְגַלְאָה בְּהַ רֹוּן מְמִירִין קִמִּי שְׂכִינְתָּא,
לְאַנְהָרָא לֹה בְּרָא דְאוּרִיתָא, דְּאִיהוּ בְּחִשְׁבָּן
ר"ו, דְּבַהּ וְהַמְשַׁכִּילִים וְיַהֲרֹו בֹוֹהֵר הַרְקִיעַ,
בֹוֹהֵר דְּבַהּ כ"ו ר"ז כ"ה אֲתָנוּ דִּיחֻנְדָּא. וּבַהּ ו'ו'
דְּאִיהוּ אַחֲרָ. וְיִקְוּמוֹן עִמָּךְ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא
וְשִׁית חֲבָרֵי דְּאֵתְנָשׁוּ בְּקִדְמִיתָא בְּהֵאִי זֹהֵר,
לְחַדְשָׁא בְּהַ מְלִין כֹּד בְּקִדְמִיתָא דְּעֲלִיהוּ
שְׂכִינְתָּא נְהָרָא מו' רְקִיעִין, וּבְחוֹן נְהָרָא מו'
אַרְעִין דְּאֵמֵר עֲלִיהוּ דוֹד (תְּהִלִּים קטו) אֲתַחֲלָף
לְפָנֵי ה' בְּאַרְצוֹת תַּחֲיִים. קוּם רַבִּי שְׂמַעוֹן
אֲפַתַח מְלִין קִמִּי שְׂכִינְתָּא. פִּתַּח וְאֵמֵר
וְהַמְשַׁכִּילִים וְיַהֲרֹו בֹוֹהֵר הַרְקִיעַ וּמַצְדִּיקֵי
הַרְבִּים בְּבוֹכָבִים לְעוֹלָם וָעֶד. וְהַמְשַׁכִּילִים
אֲלִין רַבִּי שְׂמַעוֹן וְכו' בְּכַתוּב בְּדָפוּס בְּתַקּוּנִים
רִישׁ דָּף א'.

תרגום: קם הרועה הנאמן על רגליו ואמר,
רועים קדושים, אברהם יצחק ויעקב ואדם
הראשון ואהרן ודוד ושלמה. למה אתם
ישנים? התעוררו לשכינה שנאמר בה אני
ישנה בגלות, באלו שעוברים על שלש

הזה ולהמציא כל אחד ואחד בו, בין
בכתיבה, בין בדבור, בכח של שמך יהו"ה
ובכל ההיות שמאירות ממנו, ובכל
השמות והכנויים שלו, שכלם יזהירו
ממנו. יהיו כל העליונים והתחתונים
שנזכרו בחבור הזה זוהרים משמך
ומההיות שלו כזה שמאיר ברקיע. ותן
רשות לכל מי שאזכיר בספר הזה בכח של
שמך, להזדמן מיד בו כהרף עין, לגלות
בו כל אחד ואחד דברים נכבדים וסודות
גנוזים לפני השכינה, שהיא יחידה בגלות,
להאיר משמך בחבור הזה ולהתחבר עמך
בחבור הזה, להתקשר בו אליך בכמה
קשוסים, לקים בו (בראשית ט) וראיתיה
לזכר ברית עולם.

ה

קוּם אֲלִיהוּ, שְׂאֵתָה מְדַלֵּג אֶת הָעוֹלָם בְּאַרְבַּע
מִסוֹת לְהַמְצִיא עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
שְׂמִקְיָמִים אוֹת בְּרִית מִילָהּ. בְּכַח הַשֵּׁם יְהוָה
וְכָל הַהֲוִיּוֹת וְהַכְּנוּיִים שְׁלוֹ, אַל תִּתְעַכֵּב לְטַל
רְשׁוֹת מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרַדֵּת וּלְשַׁמֵּר אֶת
הַצָּאֵן. וְתַתְּעַמֵּר בְּכָל הַשְּׁמוֹת שֶׁל הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְהִנָּן בְּהֵם עֲלֵיהֶם, וּלְרַדֵּת בַּחֲבּוּר
הַזֶּה לְגַלּוֹת בּוֹ סוּדוֹת נִסְתָּרִים לְפָנֵי הַשְּׂכִינָה,
לְהֵאִיר לָהּ בְּסוּד הַתּוֹרָה, שְׁהוּא בְּחִשְׁבּוֹן ר"ו,
שְׁבוּ.

קם רעיא מהימנא על רגליו ואמר רעין
קדישין אברהם יצחק ויעקב ואדם קדמא
ואהרן ודוד ושלמה. ואתון דמיבין אתערין
לנפי שכינתא דאתמר בה, אני ישנה בגלותא
באלין דעברין על שם"ה פקודין כחשבון
ישנ"ה. דהא חיון בישין ודבין קא אתנן למיכל
עאנא דקודשא בריה הוא דאתמר בהון
(יחזקאל לד) ואתנה צאני צאן מרעיתי. דבען
ממא ומנא דאתמר בהון (ישעיה ט) ויאכלו את
ישראל בכל פה. דהא בכל דרא ודרא אתון

הַרְבִּים וְלֹא לֵבֵל. בְּכּוֹכְבִּים, הַשְּׁבָעָה שְׁמַאֲרִים וְנוֹסָעִים לְהוֹרֹת בְּעוֹלָם וְהַמְשָׁכִילִים יוֹהֲרוּ. וְהַמְשָׁכִילִים לְאַפִּיקוֹ דְּאִתְּנֹן דְּאִתְּמַשַׁח בְּמִשְׁחָתָא, רִישָׁא וְגוֹפָא וְשׁוּלֵי דְוַנְבִי מוֹרִיחוֹן יִתְבִי בְּגוֹפָא בְּלֹא רוּחָא. נַפְשָׁא בְּסִבְלָתָנּוּ דְּנִשְׂא וְרַפִּיא, זְמַנִּין לְקַבְּלָהּ רוּחָא. רוּחָא נְקוּדֵי דְּאִתְּתַחֲמֵן בְּתַחוּמֵיהוֹן, לְאַחֲרָא גּוֹפָא וְלִמְיָקָם לָהּ עַל רִגְלָא לְאַעֲנָאָה בְּאוּרְחָא. וְלֹא יִדְעִי לְמִיתָד לִימִינָא וְלִשְׁמַאלָא לְקַמָּא וְלְאַחֲוָרָא. יוֹהֲרוּ בְּזוּרְחָא דְּנִשְׁמַתָּא אֲנֹן תְּנוּעִי לְמִילָה אוּרְחָא לִימִינָא וְלִשְׁמַאלָא, וְלְמִיתָד בְּאַרְחָ קֶשׁוּט דְּלֹא יִסְטוֹן מִנָּה. כֹּזֶהר הֶרְקִיעַ דְּאִיחוּ בְּגִלְדָּא תְּקוּפָא דְּעַל גַּבִּי חִיּוּתָא, בְּשַׁעֲוִירָא סְתִים וְלִתְתָּא בְּרֹא דְּמִשְׁחָתָא דְּבוּצִינָא. וּמַצְדִּיקֵי הַרְבִּים דְּאִיחוּ אֲנֹן פְּסִיקֵי תְּנוּעִי דְּאֲנֹן מַצְדִּיקֵי הַרְבִּים קָאִים וְלֹא לֵבֵלֵא. בְּכּוֹכְבִּים ז' דְּנִתְרִין וְנִטְלִין לְאַעֲנָאָה עֲלֵמָא, מִנְהוֹן לִימִינָא וּמִנְהוֹן לִשְׁמַאלָא. וַנְבִי שׁוּלִיחוֹן בְּשׁוּלֵי קֶדְרָה דְּקִימָא עַל נִירָא דְּלֹא אִבְלָא, וְהִיא אֲשָׁא דְּאִסְנָא דְּאִתְּחֹזִי וְלֹא אִבְלָה. אִית אֲשָׁא סְבִיל אֲשָׁא, וְאִית אֲשָׁא אִבְלָה אֲשָׁא. ו' נִטְלִי וו' קִימִי. תְּמִינָאָה אִתְּחֹזִי בְּחוּ. תְּשִׁיעָאָה נִטְלִי לֹון.

תְּרַגּוּם: וְהַמְשָׁכִילִים יוֹהֲרוּ כֹזֶהר הֶרְקִיעַ, כֹּזֶהר שְׁבוּ כ"ו ר"ז כ"ה אוֹתִיּוֹת הַיְחוד, וְבו ז"ו שֶׁהוּא אֶחָד. וְקִימוֹ עִמָּךְ הַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה וְשֶׁשֶׁת חֲבָרֵי שְׁנִשְׁכָּחוּ בְּרֵאשׁוֹנָה כֹּזֶהר הַזֶּה, לְחִדּוֹשׁ בּוֹ דְּבָרִים כְּבִרְאשׁוֹנָה, שְׁעֲלִיָּהֶם הַשְׁכִּינָה מְאִירָה מִשְׁבָּעָה רְקִיעִים, וּבְהֶם מְאִירָה מִשְׁבָּע אֲרָצוֹת שְׁאֹמֵר עֲלֵיהֶם דָּוִד (תְּהִלִּים קטז) אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים. (קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וּפְתַח דְּבָרִים לִפְנֵי הַשְׁכִּינָה. פְּתַח וְאֹמֵר, וְהַמְשָׁכִילִים יוֹהֲרוּ כֹזֶהר הֶרְקִיעַ וּמַצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִּים לְעוֹלָם וְעַד. וְהַמְשָׁכִילִים, אֱלוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכו', כְּכָתוּב בְּדִפּוּס בְּתַקּוּנִים רֹאשׁ דָּף א'). וְהַמְשָׁכִילִים יוֹהֲרוּ. וְהַמְשָׁכִילִים לְהוֹצֵאת

מֵאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמֵשׁ מִצּוֹת כְּחֻשְׁבוֹן יִשְׁנָ"ה. שְׁהָרִי חִיּוֹת רַעוֹת וְדָבִים בָּאִים לְאַכֹּל אֶת צֵאנֹו שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנֶאֱמַר בָּהֶם (יחזקאל לד) וְאִתְּנִי צֵאֵן מִרְעִיתִי, שְׁכַעַת הִגִּיעַ זְמַן שְׁנֶאֱמַר בָּהֶם (ישעיה ט) וַיֹּאכְלוּ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּכָל פֶּה. שְׁהָרִי בְּכָל דּוֹר וְדוֹר אֶתְם סוֹבְלִים כְּמָה דְּחֻקִּים בְּשִׁבְלִים בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר. וּבִכְחַשׁ שֶׁל הַשֵּׁם יְהו"ה וּבְכָל הַהֲנִיּוֹת שְׁלוֹ, וּבְכָל הַכְּנֻעִים הַקְדוּשִׁים וְהַטְּהוֹרִים שְׁלו, יִתְעוֹרְרוּ עִמָּכֶם שָׁשִׁים רְבּוּא בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, שָׁשִׁים רְבּוּא מְלָאכִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְשָׁשִׁים רְבּוּא נְבִיאִים, שְׁכָלֶם יִהְיוּ מְלַמְּדִים זְכוֹת עַל יִשְׂרָאֵל לְהַצִּילֶם מִן הַחִיּוֹת הַרַעוֹת הַלֵּלוּ, שְׁיִמְחַל לָהֶם אֶת כָּל חֲטָאֵיהֶם, וְלִגְאֹל אוֹתָם וְלִקְּיָם בָּהֶם מִדְּלָג עַל הָהָרִים, שְׁהֶם הַקְּצִים. אֵל תְּתַנּוּ דְּמִי לוֹ עַד שְׁיִתְעוֹרֵר אֱלִיָּהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַחֲמִים. קוּם אֱלִיָּהוּ, שְׁאֵתָה מִדְּלָג אֶת הָעוֹלָם בְּאַרְבַּע טִיסוֹת לְהַמְצֵא עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שְׁמִקְמִים אוֹת בְּרִית מִלָּה. בְּכַח הַשֵּׁם יְהו"ה וְכָל הַהֲנִיּוֹת וְהַכְּנֻעִים שְׁלו, אֵל תִּתְעַכֵּב לְטַל רְשׁוֹת מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרַדָּת וְלִשְׁמֹר אֶת הַצֵּאֵן. וְתִתְעַטֵּר בְּכָל הַשְּׁמוֹת שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִגֵּן בָּהֶם עֲלֵיהֶם, וְלְרַדָּת בְּחִבּוּר הַזֶּה לְגִלּוֹת בּוֹ סוּדוֹת נִסְתָּרִים לִפְנֵי הַשְׁכִּינָה, לְהֵאִיר לָהּ בְּסוּד הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא כְּחֻשְׁבוֹן ר"ז, שְׁבוּ.

ד

וְהַמְשָׁכִילִים יוֹהֲרוּ. וְהַמְשָׁכִילִים לְהוֹצֵאת הָאוֹתִיּוֹת שְׁנִמְשָׁחוּ בְּשִׁמּוֹן... יוֹהֲרוּ כֹזֶהר הַנִּשְׁמָה אוֹתָן הַתְּנוּעוֹת לְלַמֵּד הַדֶּרֶךְ לִימִין וְלִשְׁמַאל וְלִלְבָת בְּדֶרֶךְ אִמָּת שְׁלֹא יִסְמוּ מִמֶּנָּה. כֹּזֶהר הֶרְקִיעַ, וּמַצְדִּיקֵי הַרְבִּים, שֶׁהוּא אוֹתָם הַפְּסִיקִים, תְּנוּעוֹת, שְׁהֶם מַצְדִּיקֵי

האותיות שנמשחו בשמן, הראש והגוף והשולים של זנבות ההרים יושבים כגוף בלי רוח. הנפש בהשכל דגושה ורפויה, לפעמים כנגד הרוח. הרוח, נקדות שמתחמות בתחומיהן, להחיות הגוף ולהעמידו על רגליו להענות בדרך, ולא יודעים ללכת לימין ולשמאל, לפנים ולאחור. יזהירו כזהר הנשמה אותן התנועות ללמד הדרך לימין ולשמאל וללכת בדרך אמת שלא יסטו ממנה. כזהר הקיעה, שהוא כמו הקפאון החזק שעל גב החיות, בשעור נסתר

ולמטה בסוד המדידה של המאור. ומצדיקי הרבים, שהוא אותם הפסיקים, תנועות, שהם מצדיקי הרבים ולא לכל. כפוככים, השבעה שמאירים ונוסעים להורות בעולם, מהם לימין ומהם לשמאל. זנבות שוליהם כשולי קדירה שעומדת על האש שאינה שורפת, והיא האש של הסנה שנראית ולא שורפת. יש אש סובלת אש, ויש אש אוכלת אש. שבעה נוסעים ושבעה עומדים. השמיני נראה בהם, והתשיעי מסייע אותם, עכ"ל.

